

KLASSEKAMPEN

Ansvarlig redaktør: Bjørgulv Braanen
Daglig leder: Marga van der Wal
Redaksjons- og nyhetsjef: Mari Skurdal
Kulturredaktør: Sarah Sørheim
Utenriksredaktør: Elme Lønnå

Utgitt av © Klassekampen AS
Elektronisk og elektronisk viderefordeling er tillatt uten etter særskilt avtale.

Oslovalg

■ Ved lokalvalget neste høst er det 20 år siden venstresida i Oslo sist klarte å mobilisere et flertall blant velgerne i Oslo, en fallitterklæring i en by som roper etter sosial utjevning, økt trygghet, gjennomgående byplanlegging og forbedret miljø. I mellomtiden har venstresiden tatt store byer som Trondheim, og ikke minst regjeringsmakt på nasjonalt plan. Forventningene om at Ap, SV og Rødt sammen skal vinne flertall i Oslo ved 2011-valget er store, men forhåpningene muligens mindre. Det skyldes blant annet at partiene ikke har klart å etablere en stall av toppolitikere som er gjenkjennelige og troverdige for Oslo-befolkningen. Nominasjonskomiteen i Oslo Ap sitter nå med listen over hvilke «gamle» kandidater som ønsker og ikke ønsker renominasjon. Alt tyder på at vi vil se en jevn byrådsleder-kamp mellom Tone Tellevik Dahl og Libe Rieber-Mohn, med Rune Gerhardsen som nesten sikker ordfører-kandidat.

■ Samtidig har det vokst seg fram en viktig erkjennelse i Oslo Ap: En kan ikke vinne Oslo Øst bare med kandidater som ikke kommuniserer med denne delen av byen, eller som ikke kommuniserer med den store innvandrerbefolkningen. Det holdes som viktigste argument mot å kjøre Gerhardsen/Rieber-Mohn i tospann. Hvor Oslo Ap kommer til å lande er ennå usikkert, men det er om ikke annet et sunnhetsstegn at partiet tar disse diskusjonene på alvor. Altfor store deler av befolkningen i Oslo Øst unnlater å stemme – det er de som kan mobiliseres for venstresidas partier.

■ I realiteten er det SV som er best stilt med tanke på kjente kandidater med rikspolitisk erfaring. Vi har tidligere pekt på at ordførervervet i Oslo kunne vært en fin retrettstilting for Kristin Halvorsen, skulle hun gi seg som partileder neste år, og tror neppe Stortingets permisjonsregler reelt sett vil være noen utfordring. Men i vinter fikk partiet en fylkesleder – Per Østvold – som med lethet kan glidd inn i Oslo-politikens elitesjikt, om han blir lansert som ordfører-kandidat. Et tredje navn som peker seg ut med samme egenskaper er Stortingets visepresident Akhtar Chaudhry. De to er i likhet med Halvorsen politiske kjendiser med troverdighet og tyngde.

ANDERS HORN

Magnetisk båndtvang

Kalenderen
9. JUNI

Magnetofon

patent i 1928. Båndet ble produsert av IG Farben Werke i Ludwigshafen (BASf), mens AEG arbeidet med båndopptakeren. Ingeniør Eduard Schüller (1904-76) kom i august 1932 til AEG hvor han traff Pfeumer. I desember 1933 kunne han ta patent på det moderne lydhodet som dermed fikk båndopptakeren til å fungere. Den ble presentert på Fun-kaustellung i august 1935.

PMJ

Kulturkampen hviler på endringsvegring.

Tidløst oppgjør

Karin Haugen
FOKUS

Det var en selsom affære å for noen uker siden sitte på Litteraturhuset i Oslo og høre Ole Jørgen Anfunds presentere sin bok «Selvmordsparadigmet», og dermed sin plattform av harsk innvandringskritikk, refs av sosialdemokratiet og oppgjør med '68-erne.

Lite skilte lanseringen fra andre arrangement på huset, med unntak av at Frps innvandringspolitiske talsmann klappet ivrig på en av de fremste

radene. Sett bort fra at forfatteren i forkant av lanseringen hadde vært intervjuet i mediene, hvor han utdypet sitater som at «Antirasistene skal ikke få lov til å utrydde oss eller ødelegge vår sivilisasjon.» At han har spekulert litt i hvordan vestlige samfunn bør hanskes med afrikanere sør for Sahara «har en IQ mellom 60 og 80» og «vil vanskelig kunne integreres i europeiske samfunn.»

■ På grunnlag av dette, skulle man tro det var mer liv og røre i salen. Men Anfunds er en sindig mann, og la fram buljongversjonen av sitt omfattende essay i bedagelig

tempo. Han styrte unna de mest betente sitatene som hadde versert i mediene, og konsentrerte seg om sin tese – at politisk korrekthet, '68-ere og andre har en skjev virkelighetsframstilling, som vil vise seg å være fatal.

Så hvor begynner han? Med fundamentet. Med det mest grunnleggende, grunnpremisset for hans varsko og kronksempellet på naivismen hos hans motstandere. Punkt én på dagsorden: «Utopien ødelegger samfunnet.»

■ Det forstemmende med Anfunds, er kanskje ikke hans ytterliggående standpunkter. Selv om Anfunds flere ganger har kommet med rolige advarsler mot at rasismebegrepet trivialiseres, og understreker det uakseptable av at folkegruppers menneskeverd knyttes opp mot «deres gjennomsnittlige IQ», er det vanskelig å se at han skal skånes for

Hva har Eia og Ible presentert, om ikke en dvask vilje?

beitegnelsen. Men vil opinionen hekte seg på så overspente uttalelser? Skrive under på at afrikanere har lav IQ? Forhåpentlig ikke. Fundamentet hans, derimot, treffer tidsånden, den breie strømmen. Hva har Eia og Ible presentert, om ikke en dvask vilje: Vi kan nok ikke gjøre som vi vil. Å forme samfunnet er naivistisk.

Hadde de vært genuint opptatt av biologi, ligger det nok av eksempler klare som de kunne drevet folkeopplysning rundt. Medisinsk forskning og farmasøytisk industri

som tilpasses ulike «rasen» er ett eksempel. Men det er kanskje ikke like interessant for noen som har som prosjekt å avsløre politisk korrekthet i akademia, når til og med Thomas Hylland Eriksen snakker i rolige termer om den slags. Isteden har kampen stått om mer stillestående spørsmål: Ja men, er det sånn det er? Hvis vi skal gå til *fundamentet*? Spørsmål som er egnet mindre til realitetsorientering, enn til å holde debatten unna hvordan vi vil ha det.

■ Sammen med alarismen som legges for dagen – dette store nå-haster-det – gir denne formingsvegringen kulturkjemperne en posisjon der de kan avvise både «naivismen» (utopien og framtida) og «nostalgi» (som kan senke det hysteriske tempoet i debatten). Som historiker Knut Kjeldstadli har skrevet her i avisa, om anklagene mot «nostalgisk tenkning»: «Men hva er alternativet? Det, vil kritikkerne si, er å konsentrere seg om spørsmål her og nå, en nåtidsrealisme. Det er å understreke det som er – som et motstykke både til det som har vært og det som kan bli, som et motstykke både til nostalgi, å vende seg mot fortid, til eskapisme, å ville dra et annet sted, eskapisme og til utopier, å se fram mot noe annet. Presentismen, å hylle det som er, blir samtidig å avvise at noe annet er mulig.»

Når det først er gjort, vil den brokete skaren av kulturkjemperne kunne nå fram med mer betente påstander om hvordan det egentlig står til – med for eksempel afrikanernes IQ. Først tar de framtida. Deretter tar de samtida.

Av Karin Haugen
karin.haugen@klassekampen.no

Stripen sto første gang på trykk 29. juli 2009

